

Zofia Kucówna

W życiu na wszystko jest właściwy czas

Los niejednokrotnie pokazywał jej smutne oblicze. Ale aktorka traktowała to jako lekcje pokory.

Dobrze jest mieć świadomość, że nie zmarnowało się życia. Żyłam, pracowałam, grałam, podróżowałam, śmiałam się, cierpiałam też... – mówi Zofia Kucówna (80).

Aktorka mieszka w centrum Warszawy, w okolicy Łazienek Królewskich. Duże, stylowo urządzone mieszkanie z portretami przodków na ścianach, starymi meblami i pamiątkami z teatru. Pani Zofia właśnie budzi się do życia. – To dlatego, że urodziłam się w maju. Wiosną i latem jestem aktywna i ruchliwa. Jesienią i zimą wpadam w bezruch – opowiada.

Postawiła na teatr, który obdarzyła największą miłością.

Zastrzegła od razu, że nie lubi opowiadać o przeszłości. Woli wszystko opisywać. Całą młodość spędziła w Krakowie. Tam wydarzyło się wszystko co pierwsze w życiu. Ale zanim podjęła decyzję dotyczącą zawodu, wahała się. Nie wiedziała co wybrać – Akademię Sztuk Pięknych czy Państwową Wyższą Szkołę Teatralną.

Będąc w liceum plastycznym wygrała konkurs recytatorski. Polonistka przekonywała ją, by próbowała sił w aktorstwie. – W plastyce będziesz przypuszczalnie przeciętna, a w aktorstwie możesz być nieprzeciętna. Idź, spróbuj – wspomina sowa nauczycielki.

Z Adamem Hanuszkiewiczem przeżyła ćwierć wieku.

I tak się stało. Po ukończeniu szkoły przeniosła się do Warszawy. Jej kariera to dziesiątki ról teatralnych i filmowych. Nie ukrywała nigdy, że nie przepadała za pracą w filmie. Teatr kochała z wrażliwością, ale też przez tę miłość cierpiała.

Kiedy jej mąż, Adam Hanuszkiewicz, został dyrektorem Teatru Narodowego, o niej mówiono: dyrektorka. Bolało ją to... Czuliła się wyłączone z zespołu. A ona miała potrzebę więzi ze środowiskiem. Nie zamierzała siedzieć z założonymi rękoma.

Zgłosiła się do pracy na rzecz Domu Aktora Weterana w Skolimowie. Zaczęła nim zarządzać, żyła się z jego mieszkańcami. Nadzorowała budowę nowego pawilonu. Chciała, by ten dom był domem opieki, ale przede wszystkim

Pani Zofia jest już na emeryturze, ale jeździ po kraju ze spektaklami poetyckimi.

normalnym domem dla tych wszystkich, którzy tam mieszkają. I to jej się udało.

Spełniała się jako aktorka, kobieta i człowiek. – Nie zrealizowałam się jedynie jako matka. Nie umiem robić kilku rzeczy naraz, a myślę, że obowiązki płynące z macierzyństwa zamknęłyby mnie z dzieckiem w domu. Nie miałam takich tęsknot – wyznaje szczerze.

Wierzy w numerologię. Najważniejsza jest dla niej cyfra 9. W 1949 roku zdała do szkoły plastycznej. W 1959 przyjechała do Warszawy. W 1969 przeszła do Teatru Narodowego. Rok 1979 to czas choroby, walki z nowotworem, a w 1989 rozpoczęła samodzielne życie po rozstaniu z mężem.

Z mistrzem Hanuszkiewiczem szli razem przez życie przez 25 lat. Po rozstaniu zaczynała wszystko od nowa.

– Nagle wszystko przestało być naturalne. Dziwnie było żyć z tym, że nie ma komu powiedzieć: dzień dobry i w pojedynkę jeść posiłki. Musiałam się tego nauczyć – opowiada.

Ale wspomina męża jako człowieka absolutnie wyjątkowego. Miał w sobie entuzjizm

i wielką pasję. – Nikt inny nie potrafił zdopingować tak jak on – opowiada pani Zofia.

Przypuszcza, że byłoby jej dużo trudniej to przeżyć, gdyby nie fakt, że wcześniej stoczyła prawdziwą walkę z chorobą nowotworową. Na szczęście wygrała walkę.

Jest szczęśliwa, że nie zmarnowała życia. Ciągle jest go głodna.

Po tych wszystkich trudnych przeżyciach dla aktorki nadrzędną wartością stało się samo życie. Czuje się szczęśliwa, że go nie zmarnowała. Jest na emeryturze i nie chce już grać w teatrze. Choć, gdy przechodziła na emeryturę z Teatru Współczesnego, dyrektor Maciej Englert zapewnił ją, że zawsze znajdzie się dla niej coś do zagrania.

Pani Zofia jeździ za to po Polsce ze spektaklami poetyckimi i pisze kolejną książkę. Teraz takie życie sprawia jej radość. **KO**

Teraz jej pasją stało się pisanie książek.

Zofia Kucówna

Debiutowała w filmie „Deszczowy lipiec”.

Ze Stanisławem Mikulskim w „Stawce większej niż życie”.

Ostatnio zagrała w popularnym serialu „Barwy szczęścia”.